

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **C. B., spol. s r.o.**, zastúpeného JUDr. T. C., advokátom, proti žalovanému: **Štátna energetická inšpekcia**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 687/2000/2007 zo dňa 2. apríla 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 158/2007-27 zo dňa 6. novembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 158/2007-27 zo dňa 6. novembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že žalobný návrh žalobcu, ktorým sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, zamietol. Žalovaný svojim rozhodnutím č. 687/2000/2007 zo dňa 02.04.2007 potvrdil v odvolacom konaní rozhodnutie Krajského inšpektorátu Štátnej energetickej inšpekcie T. č. 44/1200/2007 zo dňa 23.02.2007, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 50 000,- Sk podľa § 35 ods. 1 písm. b) zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) pre porušenie povinnosti stanovenej v § 17 ods. 3 písm. a) zákona tým, že žalobca ako odberateľ tepla, ktorý rozpočítava množstvo tepla dodaného na vykurovanie a súčasne rozpočítava aj množstvo tepla dodaného na prípravu TÚV konečnému spotrebiteľovi, nedodržiaval určenú teplotu TÚV u konečného spotrebiteľa v obytnom dome v T., v kontrolovanom období od 01.01.2006 do 13.10.2006. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so žalovaným, že žalobca nerešpektuje ustanovenie § 17 ods. 3 písm. a) zákona, pretože nezabezpečuje dodržiavanie určenej teploty teplej úžitkovej vody na výtoku u konečného spotrebiteľa, a to od 45 do 55°C, čo bolo potvrdené kontrolným meraním v konkrétnom byte inšpektormi ŠEI dňa 12.10.2006 meracím prístrojom COMMET typ C111, v.č. 01900126, pričom bolo vykonaných 5 meraní na výtoku u konečného spotrebiteľa podľa metodického pokynu ŠEI č. 2/2005 v čase od 09,00 do 10,00 hod, a namerané hodnoty boli 22,8°C, 23,8°C, 25,5°C, 27,3°C a 28,8°C.

Ďalej z odôvodnenia krajského súdu vyplýva, že podľa meraní povrchových teplôt prírodného potrubia (stúpačky) TÚV registračným loggerom COMMET L0121 s pomocou snímača teploty NS 151-2/E dňa 12.10.2006 v čase od 09,00 hod. do dňa 13.10.2006 do 08,30 hod. v polhodinových intervaloch, namerané hodnoty nepresiahli teplotu 40,30°C dňa 12.10.2006 o 21,30 hod. a najnižšie teploty boli namerané dňa 12.10.2006 o 17,00 hod. a dňa 13.10.2006 o 06,30 hod. a to 20°C. S tabuľkou nameraných hodnôt bol žalobca oboznámený a taktiež s obsahom protokolu, avšak žalobca sa ku kontrolným zisteniam nevyjadril.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Nie je zrejme ako sa žalovaný vysporiadal s podstatnými náležitosťami zodpovednosti za porušenie právnej povinnosti pretože aj v správnom konaní neexistuje absolútny zodpovednostný režim bez možnosti exkulpácie alebo liberácie. Existujú len dva druhy zodpovednosti, a to subjektívna alebo objektívna. Aj z dikcie ustanovenia § 35 ods. 3 zákona o tepelnej energetike vyplýva, že jedným z hodnotiacich kritérií pri stanovení výšky pokuty je miera zavinenia. Žalobca nemohol zaviniť porušenie povinnosti uvedenej v § 17 ods. 3 písm. a) zákona, pretože napriek snahe o odstránenie závadného stavu mu v tom bránili samotní vlastníci bytov, ktorí v danom prípade sú konečnými spotrebiteľmi. Žalovaný mal zohľadniť skutočnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy medzi žalobcom a vlastníckmi bytov, ktoré majú podstatný vplyv na otázku zavinenia, pretože zmluva o výkone správy je uzatvorená na základe delegácie zákona, a to v zmysle § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, pričom zákon ustanovuje jej podstatné náležitosti, medzi ktoré patria aj zásady hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv, vrátane rozsahu oprávnenia disponovať s nimi. Podľa názoru žalobcu povinnosti vyplývajúce zo zmluvy uzavretej na základe zákona majú pre účastníkov tejto zmluvy rovnakú záväznosť a právnu silu ako zákonné povinnosti, pričom rozdiel je iba v tom, že zákonné povinnosti zaväzujú všetkých a zmluvné povinnosti len zmluvné strany. Podľa žalobcu ani prvostupňový súd sa dôsledne nevysporiadal s otázkou zodpovednostného vzťahu a jeho zložky zavinenia.

Žalovaný sa písomne k odvolaniu žalobcu vyjadril. Podľa žalovaného sú tvrdenia žalobcu právne irelevantné a účelové a žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako zákonný potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne

vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah dôvodov odvolania žalobcu posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval odvolací súd, či príslušné konanie o správnom delikte bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Podľa § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov dodávateľ, ktorý rozpočítava množstvo tepla dodaného v teplej úžitkovej vode konečnému spotrebiteľovi alebo odberateľ, ktorý rozpočítava množstvo tepla dodaného v teplej úžitkovej vode konečnému spotrebiteľovi, je povinný dodržiavať určenú teplotu teplej úžitkovej vody u konečného spotrebiteľa.

Podľa § 35 ods. 1 písm. b) zákona o tepelnej energetike inšpekcia uloží pokutu od 50 000,- Sk do 500 000,- Sk za porušenie povinností vyplývajúcich okrem iného aj pre porušenie povinností zakotvených v § 17 ods. 1, 2, 3 uvedeného zákona.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o tepelnej energetike pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania, mieru zavinenia a možné následky porušenia povinností. Pri opakovanom porušení možno pokutu zvýšiť až na dvojnásobok.

Najvyšší súd SR sa stotožňuje s krajským súdom ako i so žalovaným správnym orgánom v tom, že zákon o tepelnej energetike nesporne obsahuje a definuje porušenie povinností odberateľa, ktorý rozpočítava množstvo tepla dodaného na vykurovanie a súčasne rozpočítava aj množstvo tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody konečnému spotrebiteľovi. Nie je možné preto stotožniť sa s argumentáciou žalobcu, žeby sa žalovaný nevysporiadal s podstatnými náležitosťami zodpovednosti za porušenie právnej povinnosti z hľadiska zodpovednostného režimu žalobcu v posudzovanej veci. V danom prípade na základe vykonanej kontroly Štátnej energetickej inšpekcie, KI T., je nesporné, že žalobca nerešpektoval zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 17 ods. 3 písm. a) zákona o energetike, dodržiavať určenú teplotu teplej úžitkovej vody u konečného spotrebiteľa.

Odvolačný súd poukazuje i na skutočnosť, že žalobca ako správca podľa čl. II. ods. 2 písm. a) Zmluvy o výkone správy č. 901/2004, uzatvorenej dňa 01.01.2005, pri zabezpečovaní prevádzky, údržby a opráv domu je povinný najmä zabezpečovať plnenia s bývaním – dodávku tepla na vykurovanie a prípravu teplej úžitkovej vody v normách a za podmienok podľa platných predpisov. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že predmetom vykonanej kontroly inšpektormi KI ŠEI T. u žalobcu bola okrem iného i kontrola dodržiavania ustanovení § 17 ods. 3 písm. a) zákona o tepelnej energetike v bytovom dome T.. Ako vyplýva z protokolu č. 2/001/2006 o výsledku kontroly, žalobca svojim konaním porušil ustanovenie § 17 ods. 3 písm. a) uvedeného zákona, keď inšpektori na základe kontrolného merania na výtoku u konečného spotrebiteľa v bytovom dome T., zistili dňa 12.10.2006, že teplota teplej úžitkovej vody neobsahuje určenú teplotu teplej úžitkovej vody od 45°C do 55 °C na výtoku u konečného spotrebiteľa. Skutočnosť, že žalobca porušuje ustanovenie § 17 ods. 3 písm. a) zákona o tepelnej energetike je zakotvená i v protokole č. 2/023/2006 o výsledku kontroly zo dňa 25.10.2006.

Najvyšší súd SR ďalej poukazuje na skutočnosť, že kvalita dodávky tepla pre konečného spotrebiteľa ako i teplej úžitkovej vody je obsiahnutá vo vyhláske Ministerstva hospodárstva SR č. 152/2005 Z.z. o určenom čase a kvalite dodávky tepla pre konečného spotrebiteľa.

Podľa § 2 ods. 3 uvedenej vyhlášky dodávku tepla na prípravu teplej úžitkovej vody je dodávateľ povinný dodávať tak, aby teplota teplej úžitkovej vody na výtok u konečného spotrebiteľa bola najmenej 45°C a najviac 55°C.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR dáva za pravdu žalovanému, že žalobca ako správca sa uzavretím zmluvy o výkone správy dobrovoľne zaviazal okrem iného zabezpečiť konečnému spotrebiteľovi dodávku teplej úžitkovej vody v zmysle platných predpisov, ktorými sú zákon č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov a vyhláška Ministerstva hospodárstva SR č. 152/2005 Z.z. o určenom čase a kvalite dodávky tepla pre konečného spotrebiteľa, kde sú zakotvené povinnosti žalobcu ako dodávateľa vo vzťahu ku konečnému spotrebiteľovi a preto tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaný mal zohľadniť skutočnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy medzi žalobcom a vlastníkami bytov sú právne irelevantné. Tieto tvrdenia žalobcu sú navyše i v rozpore so samotným článkom II. ods. 2 písm. a) zmluvy o výkone správy, kde sa správca (žalobca) dobrovoľne zaviazal zabezpečiť dodávku tepla na vykurovanie a prípravu TÚV v normách a za podmienok podľa platných predpisov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vzhľadom na listinné dôkazy nachádzajúce sa v administratívnom spise dospel Najvyšší súd SR k záveru, že príslušné správne orgány postupovali v priebehu dokazovania v súlade s príslušnými právnymi predpismi a preto sú i právne závery prvostupňového súdu správne a bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému správnomu orgánu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 24. novembra 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová